

μέχρι τῶν ἵππων σχεδόν. Ὁ ἄγνωστος τὸν παρηκολούθησε καὶ ἤρπασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του.

— Ἄ, ἔτσι εἶνε; εἶπεν ὁ Βελαίρ κεντῶν αὐτὸν διὰ τῆς ἀκωκῆς τοῦ ξίφους, θὰ ἡσυχάσῃς τέλος πάντων;

Ἡ αἰσχὺν καὶ ἡ ὀργὴ ἐτύφλωσαν τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον. Ἠρεύνησεν ἐντὸς μιᾶς τῶν πιστολιοθηκῶν τοῦ ἐπιπρίου καὶ ἐξαίκαγῶν πιστόλιον, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Βελαίρ ἐξ ἀποστάσεως δύο βημάτων, ἀλλ' ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ σφαῖρα ἀπέσπασε μόνον ἓν τεμάχιον ὑφάσματος ἐκ τοῦ ἱματίου τοῦ νέου καὶ ἔψαυσε τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένην κεφαλὴν τῆς Ἀντωνιέττας, ἐπὶ τῆς κόμης τῆς ὁποίας ἐφάνησαν ρανίδες τινὲς αἱματος.

Ὁ Βελαίρ ἰδὼν λιποθυμοῦσαν τὴν νεάνιδα, ἣν ἐνόμισε νεκράν, κατελήφθη ὑφ' ὀργῆς, οἷαν οὐδέποτε ἄλλοτε ἡσθάνθη ὁ πρῶτος ἐκεῖνος χαρακτήρ. Ἠρπασε τὸ ἔσπερον πιστόλιον ἐκ τῆς ἀντιθέτου θήκης καὶ ἐστήριξε τὸν σωλῆνα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις ἴστατο ὀρθιος καὶ ὠχρὸς μὲ τὸ βλέμμα φοβερὸν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν.

— Εἶμαι ὁ Λουβοά, τόλμησε νὰ μὲ φωνεύσῃς! εἶπε σταυρόνων τοὺς βραχίονας μετ' ἀπειλητικοῦ μεγαλείου.

Ὁ Βελαίρ ἐξέφερε κραυγὴν τρόμου. Ἡ χεὶρ του ἔπρεσεν ἀδρανῆς χωρὶς νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλην. Ἐπεφάνη αὐτῷ διὰ μιᾶς ὅλον τὸ παρελθόν του καὶ ὅλον τὸ μέλλον του, τὸ τόσον φοβερὸν καὶ ἡ ἀμείλικτος ἐπιμονὴ τῆς τύχης, ὅπως συγκρούονται ἀκαταπαύστως αἱ δύο αὐτῶν διαφοροὶ τὸν προορισμὸν ὑπάρξεις. Εἶτα ἰδέα τις ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως τοῦ δακτύλου του ἠδύνατο ν' ἀλλάξῃ διὰ μιᾶς τὴν τύχην του, νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης. Ἡ χεὶρ του ἀνυψώθη βραδέως, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἦτο λίαν εὐγενής, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ καὶ τὴν ἰδέαν τῆς δολοφονίας. Ἀλλως τε, ἡ Ἀντωνιέττα ἤρχισεν ἐκ νέου ν' ἀναπνέῃ αἶμα δὲν ἐφαίνετο πλέον ρέον ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε, διατί νὰ σὰς φωνεύσω; Ὁ ἀποδώσω καλὸν ἀντί κακοῦ. Εὐαρεστήθητε μόνον νὰ μὴ λησμονήσητε βραδύτερον ὅτι αὐτὸς ὁ ἄθλιος, αὐτὸ τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον τιμᾶτε διὰ τῆς καταδωξέως σας, σὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἐφείσθη τῆς ζωῆς σας καὶ τῆς δόξης σας. Παύσατε νὰ μὲ μισήτε· ἐγὼ δὲν σὰς ἐμίσησα ποτέ.

— Ἐχεις καρδίαν, εἶπεν ὁ Λουβοά, τὸ ὁμολογῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσω, θὰ σὲ κατastήσω, ἂν θέλῃς, τὸν εὐτυχέστερον καὶ τὸν ἰσχυρότερον ἀνθρώπον ἐν Γαλλίᾳ. Παράδοσέ μου τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ πῆγαινε εἰς τὸ καλόν.

— Ὑπεσχέθην νὰ τὴν ἀπαγάγω.

— Εἶπέ ὅτι ἐφόνευσες ἓνα ἀνθρώπον καὶ ὅτι ἀφωπλίσθης ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εἶπέ ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα νὰ παραδώσῃς τὸ ξίφος σου. Ἡ μάλλον ὄχι, μὴ εἴπῃς τίποτε, μὴ εἴπῃς καὶ ὅτι μὲ εἶδες ἐδῶ. Κύτταξε,

ἡ νεῖνις αὐτὴ εἶνε λιποθύμος· δὲν θὰ ἐνθυμηταί τίποτε καὶ τίποτε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ εἴπῃ. Συναίνεσε καὶ θὰ σὲ κάμω ἀκούθον μου, φίλον μου. Ὑποχρέωσε ἓνα ἀνθρώπον, ὅστις δύναται τὰ πάντα καὶ πράττει τὰ πάντα καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ἔλα λοιπόν.

Ὁ Βελαίρ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπᾷς μίαν ὥραϊαν νεάνιδα, πρὸς τὴν ὁποῖαν γράφεις ἐπιστολὰς τρυφερωτάτας... Ὡς τὴν προικίσω ἐγὼ καὶ θὰ τὴν νυμφευθῇς.

Ὁ Βελαίρ ἐστέναζεν.

— Μὴ δισταῖς, εἶπεν ὁ Λουβοά· εἶνε ἡδὴ ἄρκετὸς καιρὸς ὅπου ἀπουσιάζεις· ποῖος εἰξέυρει μὴ ἐπὶ τέλους λησμονηθῇς; Αἱ γυναῖκες εἶνε ἀνυπόμονοι, θέλεις νὰ νυμφευθῇς αὐρίον τὴν Βιολέτταν;

Ὁ Βελαίρ ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐξογκουμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὑγραιομένους.

— Ἔλα λοιπόν, δόσε μου τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λουβοά· θὰ σὲ ἀποζημιώσω διὰ τῆς Βιολέττας.

Ὁ Βελαίρ ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς νεάνιδος, ἣν ὑπεκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Βλέπων τὸ λεῖον ἐκεῖνο καὶ ὠχρὸν μέτωπον τὸ διαστιζόμενον ὑπὸ ρανίδων αἱματος, τὸ ἀκίνητον στήθος καὶ τὰς παγερὰς χεῖρας τῆς, ἐφαντάσθη αὐτὴν νεκράν. Νεκρὰ ἡ Ἀντωνιέττα! Νεκρὰ διὰ παντὸς διὰ τὸν Γεράρδον, ὅστις εἰς αὐτὴν ἐναπέθετε πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του! Νεκρὰ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν σιωπηλῶς ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ὁ κ. Κατινά! Νὰ πωλήσῃ ὁ Βελαίρ τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς τὸν κύριον Λουβοά, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν Βιολέτταν, καθὼς ἐκεῖνος τῷ ἐπρότεινεν!.. Τόση ἀνανδρία δὲν ἀνταπεκρίνετο ποσὼς εἰς τόσην γενναίαν ἐμπιστοσύνην.

— Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ, δὲν δύνασθε νὰ ἐπιθυμήτε τόσον ὅπως σὰς παραδώσω τὴν νεάνιδα ταύτην, εἰμὴ πρὸς ἀπώλειάν της. Ἀνθρώπος ὡς ὑμεῖς δὲν ἐπιμένει τόσον, ἀνευ σοβαρῶν λόγων, ἀπέναντι ἀνθρώπων ἀσήμεν ὡς ἡμεῖς. Τί θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν νεάνιδα; Θὰ τὴν δώσετε εἰς τὸν κύριον Λαθερόν; Διατί τὴν παρακινεῖτε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ μοναστήριον;.. Δὲν ἀπαντᾶτε;.. Δὲν ἔχω βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτῶ... Ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ φθάσῃ ἄσπιλος καὶ ἐλευθέρᾳ ἐκεῖ ὅπου ὑπεσχέθην νὰ τὴν ὀδηγήσω. Ἐξοχώτατε, ἀφήσατέ με νὰ περάσω.

— Ἀρνεῖσαι.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἀλλὰ, δυστυχῆ, σκέψου ὅτι ἐφόνευσες ἓνα ἀνθρώπον, ὅτι ἀρπάζεις μίαν γυναῖκα καὶ ἂν ἐγὼ σὲ συγχώρησω, ὁ νόμος θὰ σὲ τιμωρήσῃ. Ἀπειθῶν εἰς ἐμέ, χάνεσαι. Τὸ ἱκρίωμα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖς!

— Παραμερίσατε, σὰς παρακαλῶ, ἐξοχώτατε.

Καὶ ὁ Βελαίρ ἐπήδησεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν ἵππων, ἀνεγείρας καὶ τὴν Ἀντωνιέτταν, ἣν ἐτοποθέτησεν ἔμπροσθέν του.

— Θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἐχάθης! εἶπεν ὁ κ. Λουβοά.

— Καλὰ ἐκάματε καὶ μοῦ τὸ εἶπατε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βελαίρ· εἶνε σωστόν, πρέπει νὰ μὴ μὲ ἀκολουθήσετε.

Καὶ διὰ βολῆς πιστολίου ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐτέρου τῶν ἵππων, ὅστις κατέπεσε βαρέως.

Τότε ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἡφάνισθη ἐντὸς τοῦ καπνοῦ, ἐνῶ ὁ κύριος Λουβοά ἔδρακε τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἐκίνει εἰς μάτην ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν Λαγκομπέρζ, ὅστις προσεπάθει στενάζων νὰ φράξῃ τὴν πληγὴν του διὰ μανδηλίου.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήγοντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησόμενους.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυρίαν*.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ἡθέλησε καὶ ὁ Μάξιμος νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' εὗρε τὴν θύραν κλειστήν καὶ δὲν ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ κτυπήσῃ καὶ νὰ φωνάξῃ. Τὸ συμβᾶν ἐτελείωνεν, ἀλλὰ δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ἡττημένον.

Ἡ ὥραία τῷ ἐζήτησεν ἀναβολὴν δεκαπέντε ἡμερῶν, καὶ ὅ,τι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται.

Ὑπισχνεῖτο δὲ εἰς ἑαυτὸν νὰ φροντίσῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ κινιγματῶδους τούτου προσώπου, καὶ ἤρξατο μάλιστα ἐξετάζων τὸ οἶκημα ὅπερ κατεῖχεν.

Ἦτο μέγαρον διόροφον, λίαν περιποιημένον καὶ μετὰ κήπου ὀπισθεν, ἰδρυθὲν ὑπὸ νοήμονος κερδοσκοποῦ, προμαντεύοντος ὅτι εἰς τὸ μέλλον καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θὰ διπλασιασθῶσιν αἱ τιμαὶ τῶν οἰκοπέδων.

Ὁ Μάξιμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνόησεν

ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐπλήρωσε βεβαίως διακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὸ ὄνειρον νεοσύμφου καὶ πατριῆς.

Τὸ ζήτημα ἦν νὰ μάθῃ εἰς ὁποίαν κατηγορίαν ἐμελλε νὰ ταξιθετῇ τὴν κυρίαν Σερζάν.

— Εἶνε ἀρὰ γε τιμία γυναῖκα ἡ κοκκία; ἠρώτα ἐαυτὸν ὁ Μάξιμος ἰστάμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου καὶ ἐξετάζων τὴν πρόσωπον τοῦ οἴκου. Τὸ βέβαιόν εἶνε πῶς ἔχει ὠραῖο σπῖτι. Τὸ κλουβὶ εἶνε ἀντάξιον τοῦ πτηνοῦ. Οὐτ' ἓνα παρὰ θυρο φωτισμένο. Ὅλοι κοιμοῦνται, ἐκτός τῆς καλλονῆς τοῦ σκέτιν.

Ἐνῷ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἐπεβέβηρε τὸν δρόμον καὶ τὸν οἶκον, ἠκούσθη ὁ ψόφος βημάτων ἐρχομένων ἐκ τῆς εἰσόδου τῆς ὁδοῦ. Παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ διέκρινε τρεῖς ἀνθρώπους βαδίζοντας ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ *Βιλλιέρ*.

Τῷ ἐφάνη ὅμως ὅτι εἶδε καὶ ἀμορφόν τι σχῆμα ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν παρὰ τὸν τοῖχον τῆς ὁδοῦ *Ζουγροά*. Αἱ σκέψεις τοῦ Μάξιμου ἐστράφησαν ἀλλαχόσες. Ἀνεμνήσθη αἰφνης ὅτι τὸ μεσονύκτιον παρῆλθεν ἤδη, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἐρήμου ἐκείνης συνοικίας ἐκοιμῶντο ἑνωρὶς καὶ ὅτι ἂν προσεβάλετο ἦν ἄοπλος καὶ οὐδ' ἠλπιζε βοήθειαν ἀπὸ τινος. Οἱ ἄνθρωποι δὲ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι παρέμενον ἐν τῇ ὁδῷ, τὸν ἐπερίμενον καὶ βεβαίως ὅχι μὲ καλοὺς σκοποὺς.

— Ὡ! ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ, μήπως ἡ καλλονὴ μ' ἔφερεν ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ρίψῃ εἰς ἐνέδραν; Διέβρισε, αὐτὸ εἶνε σοβαρὸν, διότι δὲν ἔχω τίποτε νὰ ὑπερασπισθῶ κατὰ τριῶν κακούργων. Εὐχαρίστως θὰ τοὺς εἶδεν μερικὰ φράγκα 'ποῦ ἔχω ἐπάνω μου, ἀλλὰ νὰ μοῦ πάρουν καὶ τὸ βραχιόλι. Ἐπειτα 'μπορεῖ καὶ ν' ἀπατώμαι. Φαίνεται δὲν θέλουν νὰ μὲ πειράξουν, διότι δὲν προχωροῦν... δηλαδή... βλέπω κάποιον ἐκεῖ 'στὴν σκιὰ 'ποῦ ἔρχεται... θὰ εἶνε ὁ πρόσκοπος.

Ὁ Μάξιμος ἦν ἀνδρεῖος, καὶ μολοντί ἡ θέσις του ἦν ἐπίσφαλξ, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ φύγῃ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀπ' ἐναντίας δὲ διὰ νὰ θέσῃ τέραμα εἰς τὴν ἀβεβαιότητα ταύτην ἐβάδιζε πρὸς τὸν προβαινόντα σιγαλῶς βήματα.

Μόλις ἐπροχώρησε τρία βήματα καὶ ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Μὴ κινεῖσθε, κύριε Μάξιμε, εἶμαι ἐγώ.

— Ποιὸς σύ; ἠρώτησεν ἐκπλαγείς, διότι τὸν ἐκάλουν ὀνομασί.

Δὲν ἔλαβεν ἀπόκρισιν, ἀλλ' ἀμέσως εἶδε λάμψαν τὴν ἀντανάκλασιν μεταλλίνων κομβίων καὶ διέκρινεν ἓν παιδίον.

— Γῶγο! ἀνέκραξεν. Ἀ! παληόπαιδο, πάντα 'μπροστά μου θὰ σ' εὕρισκω;

— Μὴ φωνάζετε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, ἐπιθύρουν ὁ ὑπηρέτης.

— Τί τρέχει;

— Τρέχει πῶς σὰς περιμένουν ἐκεῖ κάτω γιὰ τίποτε βρωμοδουλειᾶς.

— Πῶς τὸ 'ξέρεις;

— Τοὺς ἄκουσα 'ποῦ τό 'λεγαν. Ἦμουν ἀπὸ 'πίσω τους, χωρὶς νὰ μὲ πάρουν μυρωδιά. Εἶνε τρεῖς, καὶ 'μποροῦν νὰ κλέψουν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν, καθὼς πίνουν καὶ ἓνα ποτήρι κρασί.

— Τοὺς 'ξεύρεις λοιπόν;

— Ναί, τοὺς ἔχω 'δεῖ. Τριγυρνοῦν ὅλη 'μέρα εἰς τὴν εἰσόδον τῆς *Κουρσέλ* τὴν Κυριακὴν 'ποῦ παίζω ἐκεῖ πέρα ταῖς ἀμάδες.

— Μπά, ἂν εἶχαν σκοπὸ νὰ μὲ βλάψουν θὰ ἤρχοντο, καὶ βλέπεις 'ποῦ οὔτε τὸ κουνοῦν.

— Γιατί ὁ δρόμος *Ζουγροά* ἔχει σπῖτι πολλὰ. Ἄν σὰς 'πειράζαν θὰ 'χτυπούσατε μὲ πόρτα, θὰ 'φωναζάτε καὶ θὰ ἐρχότανε κόσμος, ἐνῷ... ἐκεῖ κάτω 'στὴ δενδροστοιχίᾳ *Βιλλιέρ* ὁ δρόμος εἶνε φαρδύς καὶ ἔχει 'λίγα σπῖτια. Γι' αὐτὸ σὰς περιμένουν.

— Τί νὰ κάνωμε; Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ περάσω τὴν νύχτα μου ἐδῶ. Καὶ ἂν φύγω ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου θὰ τρέξουν πάλι 'πίσω μας.

— Θὰ σὰς πάρουν ἀπὸ 'πίσω, ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς 'ποῦν οὔτε κίχ, ὅταν εἶμαι ἐγὼ μαζὺ σας.

— Ἐλα δά, μήπως θαρρεῖς πῶς φοβοῦνται ἓνα *σαρμαρῖθι* 'σάν καὶ σέ;

— Ὅχι, ἀλλὰ 'ξέρουν πῶς ἂν κοντοζυγώσουν 'λίγο, εὐθὺς τὸ βάζω 'στὰ πόδια καὶ πάω σ' ἓνα καφενὲ 'ποῦ εἶνε ἐδῶ παρα-πάνω καὶ μένει ἀνοιχτὸς ὡς ταῖς δύο τὰ μεσάνυχτα. Ἐννοῖα σας καὶ δὲν θὰ μὲ πιάσουν καὶ 'στὴ στιγμή θὰ τοὺς πέσουν ἀπὸ 'πίσω. Ἐχω φίλους ἐγὼ σ' ἐκεῖνο τὸν καφενὲ... χωρὶς νὰ λογαριάσωμε πῶς 'ξέρω ὅλο τὸν κόσμον ἐδῶ. Εἶνε ἡ γειτονιά μου.

— Τότε 'ξέρεις ποιὸς κάθεται ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος δεικνύων τὸν οἶκον ὅπου εἰσῆλθεν ἡ ἄγνωστος.

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ 'ρωτήσω καὶ θὰ σὰς πῶ αὐρίον, ἂν θέλετε. Πᾶμε, σὰς παρακαλῶ, δὲν μὰς μένει πειρὰ καιρὸς.

Ὁ Μάξιμος ἐσκέφθη ὅτι ὁ παῖς δὲν εἶχεν ἄδικον.

— Καλὰ λοιπόν! ἐμπρὸς εἶπεν. Ἀς 'δούμε τί θὰ κάνουν ἐκεῖνοι οἱ κατεργαρεοὶ 'ποῦ κάθονται ἐκεῖ κάτω. Ἐμπρὸς, μικρὲ.

Ὁ Γῶγος, περιμένων ἀνυπομόνως τὴν διαταγὴν, ἤρξατο ταχέως βαδίζων παραπλεύρως τοῦ Μάξιμου, ρίψαντος τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ μέγαρον τῆς ἀγνώστου.

— Ἡ κάμαρά της φαίνεται δὲν ἔχει παρὰ θυρα 'στὸ δρόμον, ἐσκέφθη. Θὰ ἐβλεπαφῶς, καὶ τότε εἶνε σκοτεινὰ.

— Καλὰ τὸ εἶχα σκεφθεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Γῶγος, μὰς 'πῆραν τὸ καταπόδι, ἀλλ' εἶνε ἀκόμη μακρὰ.

Ὁ Μάξιμος ἐπεστράφη καὶ εἶδε τρεῖς νυκτοπλάνους βαδίζοντας διὰ τῆς ὁδοῦ *Ζουγροά* χωρὶς νὰ βιάζωνται.

Τῷ ἐφάνη παρὰ ξένος ὁ τρόπος οὗτος, ὁ τὸσφ διακριτικὸς τοῦ ἀκολουθεῖν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον πρόκειται νὰ κλέψωσιν. Οἱ συνήθειες κλέπται λαμβάνουσιν ὀλιγωτέρως προφυλάξεις εἰς τὰς ἐκστρατείας

των. Ἀλλὰ τὰ συμβάντα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἦσαν ὅλα ἰδιόρρυθμα.

— Καθὼς ἐννοῶ, ἐπιθύρουν, οἱ κύριοι αὐτοὶ θέλουν νὰ ἐκλέξουν τὸ κατάλληλον μέρος.

— Αὐτὸ καὶ γὰρ σὰς εἶπα, κύριε Μάξιμε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ 'βροῦνε μοναξιά, καὶ τότε...

— Ἐνα μόνο ἐρημικὸ μέρος θὰ περάσωμε. Τώρα 'ποῦ θὰ γυρίσωμε δεξιά 'στὸ βουλεβάρ *Μαλλέρμπ*. Ἐκεῖ 'μοιάζει μὲ τὴν δενδροστοιχίαν *Βιλλιέρ*. Ἐκεῖ εἶνε φαρδύς ὁ δρόμος καὶ φαίνονται οἱ κλητῆρες ὅταν ἔρχωνται. Θὰ φθάσωμε ὅμως γρήγορα εἰς τὸν δρόμον *Καρδιε*. 'στὴν εἰσόδον εἶνε τὸ καφενεῖο καὶ 'λίγο πειρὸ πέρα κάθεται ἡ μάμμη μου.

— Κάθεσαι μαζὺ της;

— Ναί, κύριε Μάξιμε. Ἡ μάμμη μου κοιμάται μέσα 'στὸ καμαράκι, καὶ γὰρ εἰς τὸ πατάρι. Ἄν θέλετε περιμένετε μέσα ἐκεῖ, καὶ πάω καὶ σὰς 'βρίσκω ἓνα ἀμαξάκι.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ μάμμη σου θὰ κοιμάται τέτοια ὥρα.

— Ἀ, μπά. Μὲ περιμένει καὶ θὰ ἦνε ἀνήσυχη γιὰ τὴν ἀργησά πολλή. Κάθε βράδυ φεύγω ἀπὸ τὸ σκέτιν σταῖς ἑνδεκάμισιν καὶ σταῖς δώδεκα παρὰ δέκα εἶμαι σπῖτι.

— Ἐνῷ ἀπόψε ἔκαμες ἓνα γύρω γιὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Γιατί μὲ ἀκολουθήσῃς;

— Τώρα θὰ σὰς 'πῶ, κύριε Μάξιμε. Ὅταν βγαίνατε ἐξω σεῖς μὲ μὴ κυρία, ἐγὼ ἔφευγα. Ἐπεράσατε δίπλα μου, ἀλλὰ δὲν μὲ εἶδατε. Ἐπήρατε τὴν ὁδὸν *Τίβολι* καὶ τὴν ὁδὸν *Λορδίνον*. Ἦτανε καὶ 'μένα ὁ δρόμος μου αὐτός.

— Μήπως τὴν 'ξεύρεις ἐκείνη τὴν κυρία;

— Δὲν τὴν 'πρόσεξα, μὰ θαρρῶ πῶς δὲν τὴν 'ξεύρω. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσω, ὅταν ἐπεράσατε τὴν πλατεῖα τῆς *Εὐρώπης*, ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς 'ποῦ ἐκάθονταν 'στὸ φρέσκο, ἐσηκώθηκαν καὶ σὰς 'πῆραν τὸ κατόπι. Αὐτὸ δὲν μοῦ πολυάρεσε. Τότε ἔτρεξα, τοὺς 'πρόφθασα, ἐπῆγα δίπλα τους, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καὶ ἄκουσα ἓνα 'ποῦ ἔλεγε: Πρέπει νὰ περιμένωμε νὰ ἦνε μοναχὸς τοῦ 'θὰ τὸν πιάσωμε ὅταν γυρίσῃ.

— Διατί δὲν ἦλθες νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς;

— Ἦθελα νὰ ἐλθῶ, ἀλλὰ δὲν μοῦ πῆγαινε, ἐξ αἰτίας 'ποῦ ἦτανε ἡ κυρία. Ἡ-ξεύρα πῶς δὲν θὰ σὰς πειράξουν ὅσφ ἦσαστε μαζὺ. Καὶ ἀντὶ νὰ πάω ἀπὸ τὴν ὁδὸν *Ρώμης*, ἐπῆγα ἀπὸ 'πίσω τους, χωρὶς νὰ μὲ προσέχουν, γιὰ τὴν ἡμῶν 'στὸ ἄλλο πεζοδρόμιον. Μονάχα, ὅταν εἶδα πῶς ἐμβήκατε εἰς τὴν ὁδὸν *Ζουγροά*, ἔτρεξα, ἐπέρασα τὴν δενδροστοιχίαν *Βιλλιέρ* καὶ ἦλθα πρῶτος ἀπ' αὐτοῦς... Ἐφθάσαμε ὅμως 'στὸ βουλεβάρ. Ἐχετε καλὰ πόδια; Τρεχεῖ νὰ πᾶμε εἰς τὴν ὁδὸν *Καρδιε*, γιὰ τὴν εἶνε ἀπὸ 'πίσω μας.

Ὁ Μάξιμος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ὅτι οἱ διώκται ἐπλησίαζον, ἔκρινε λοιπὸν καλὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλήν τοῦ Γῶγου.

Ἐφθασαν ὅπου συναντᾶται ἡ ὁδὸς Ζοι-
φροᾶ καὶ τὸ ἀτελεύτητον βουλευθῆρ *Μα-
λέρμπ*, ἐκτεινόμενον δεξιόθεν καὶ ἀριστε-
ρόθεν, ἐξ ἑνὸς μὲν μέχρι τῆς πλατείας
Μαργαληνῆς, ἐξ ἄλλου δὲ μέχρι τῆς πλα-
τείας *Βαγγράμης*.

Ἐστρεψαν δεξιὰ τρέχοντες.

— Ἀκούς; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος. Θαρ-
ρῶ πῶς μᾶς κυνηγοῦν.

— Σὰς τῶχα 'πεῖ, ἀπεκρίθη ὁ παῖς,
ἀλλὰ δὲν τοὺς φοβοῦμαι πειᾶ.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς μᾶς φθά-
νουν ὁλοένα. Γιὰ 'δέ...

— Ἐννοῖα σὰς, καὶ θὰ σταματήσουν.
Βλέπετε ἐκεῖνα 'τὰ δυὸ φῶτα; Εἶνε ἀμάξι
χωρὶς ἄγῳγι καὶ πάει σιγά - σιγά. "Ε!
ἀμαξά, μὲ τὴν κοῦρρα κ' ἕνα φράγκο γιὰ
νὰ πιῆς.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ὁ ἀμαξηλάτης
ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους καὶ ἐν ριπῇ
ὀφθαλμοῦ τοὺς κατέφθασεν. Ὁ Γῶγος
ἤνοιξεν ἀμέσως τὴν θυρίδα.

— Ἀνέβα μαζί μου, εἶπεν ὁ Μάξιμος·
δὲν θὰ σ' ἀφήσω μοναχὸν σ' αὐτοὺς τοὺς
κακούργους.

— Μὴ φοβάσθε. Νὰ μὴ μὲ λέν Γῶγο
ἂν μὲ πιάσουν. "Α! γιὰ 'δέτε τους, γυρί-
ζουν 'πίσω. Ἐκατάλαβαν πῶς δὲν 'μπο-
ροῦν νὰ κάνουν τίποτε. Πᾶτε σπῖτι σὰς, ἔ;

— Ναί, ὁδὸς *Σιατωδῶν*, 99.

— Ἀμαξά, ἀκουσες; Καληνύκτα, κύ-
ριε Μάξιμε. Ἐγὼ τοῦ δίνω γιὰ τὴν ὁδὸν
Καρδιῆ. Ἀργήσα πολὺ καὶ ἡ μάμμη μου
θὰ ἦνε σκασμένη.

— Εὐχαριστῶ, Γῶγο, ἐφώνησεν ὁ Μά-
ξιμος πηδῶν ἐν τῇ ἀμάξῃ, μοῦ ἔκαμες
μεγάλην ἐκδούλευσι καὶ θὰ σέ 'θυμοῦμαι,
γιατὶ τὴν 'γλύτωσά φθηνά. Καθὼς καὶ τὸ
βραχιόλι, προσέθηκε χαμηλοφώνως.

Ε'

Αἱ κατὰ τετράδα παρὰ τῷ κ. Δορζέρ
διδόμεναι ἐσπερίδες οὐδέποτε ἦσαν ἀρκούν-
τως εὐθυμοί. Γέροντές τινες, φίλοι τοῦ τρα-
πεζίτου, αἱ γυναῖκες τῶν καὶ αἱ θυγατέ-
ρες, ἀπετέλουν σχεδὸν τὸ ὅλον τῶν ἐβδο-
μαδιαίων συναθροίσεων, καθὼς καὶ δύο ἢ
τρεῖς τῶν τοῦ τραπεζιτικοῦ καταστήμα-
τος καὶ τοῦ οἴκου, ἡ παιδαγωγός, δηλαδή,
ὁ ταμίας καὶ ὁ γραμματεὺς.

Ὁ ἀνεψιὸς σπανίως ἤρχετο, ἔτι δὲ σπα-
νιώτεροι κύριοι τινες, ἀνήκοντες εἰς τὸν τρα-
πεζιτικὸν κόσμον καὶ ἐρχόμενοι ἐκεῖ διὰ
τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς τῆς δεσποινίδος
Δορζέρ ἢ μᾶλλον διὰ τὴν προικὰ τῆς.

Τοὺς ἐδέχοντο καλῶς, ἀλλὰ δὲν ἐνε-
θάρρυνον τὰς ἐλπίδας τῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ
ἐκεῖνοι ἐθαύρωντο ν' ἀκούουν αἰωνίως σο-
νάτας *à quatre mains* ἢ νὰ παίζουν τόμ-
πολα, ἀντὶ δεκαλέπτου τὴν χάριτα, ἔπαυον
πλέον νὰ ἔρχωνται.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ποτὲ δὲν ἔλει-
πεν, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰούλιος Βινιερὺ σπανιό-
τατα καθυστέρει.

Ἀφ' οὗτο ὅμως ὁ Ροβέρτος ἀπῆλθεν, αἱ
ἐσπερίδες τοῦ κυρίου Δορζέρ ἀπώλεσαν πᾶ-
σαν χάριν καὶ εὐθυμίαν.

Ἡ Ἀλίκη ἔχασε τὴν παιδρότητα τῆς,

ὁ πατήρ τῆς ἐφαίνετο δύσθυμος καὶ ἀπη-
σχολημένος καὶ ὁ Βινιερὺ σοβαρότερος καὶ
πλέον βεθυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις τοῦ
παρὰ ποτε. Μόνος ὁ Μάξιμος δὲν ἤλλαξεν,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο παρὼν ὅτε οἱ
ἐπτὰ οἱ ὁκτὼ συνδαιτυμόνες τοῦ κυρίου
Δορζέρ μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ
τὸ δεῖπνον, τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τοῦ
σκέτιν, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ ἔχῃ τόσα
λυπηρὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Βινιερὺ προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ διευ-
θυντοῦ καὶ ἐκαθέσθη κατὰ διάταξιν αὐ-
τοῦ παρὰ τῇ δεσποινίδι Δορζέρ. Πρώτην
ταύτην φορὰν τῷ παρεχωρεῖτο τοιαύτη
εὐνοια καὶ προσεπάθησε τὸ κατὰ δύναμιν
νὰ φανῇ ταύτης ἀντάξιος. Ἀλλ' ἐπειδὴ
ἦν ἐκ φύσεως δειλὸς καὶ πρὸ αὐτοῦ παρεν-
εβάλλετο ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀτυχοῦς φίλου
του, ἡ συνδιαλέξις ὑπῆρξεν ἄνευ ζωηρότητος.

Ὁ πατήρ θέλων νὰ τὸν ἐξυψώσῃ πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης του, τὸν ἠρώτα
ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἐ-
γνώριζε κατὰ βάθος, ἀλλὰ τὰ οἰκονομικὰ
ταῦτα ζητήματα οὐδεμίαν ἐπροξένουν ἐν-
τύπωσιν εἰς τὴν Ἀλίκην.

Ἡ παιδαγωγός, πεπαιδευμένη καὶ σε-
βασμία χήρα, δὲν εἶχε ζωηρὸν πνεῦμα, καὶ
δι' αὐτὸ οὐδόλως προσέθετεν εὐθυμίαν εἰς
τὰς διασκεδάσεις τῶν σοβαρῶν τούτων.
Οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι ἦσαν ἅπαντες
ἀντίτυπα τῶν πρώτων. Παλαιοὶ ἔμποροι,
κερδίσαντες περιουσίας, ἀλλ' οὐδέποτε κα-
τατρίψαντες τὸν καιρὸν τῶν ἡμερῶν
πῶς συνδιαλέγονται. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν συν-
διελέγοντο περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν, αἱ δὲ
γυναῖκες τῶν περὶ τοῦ συρμού.

Ὁ μᾶλλον τῶν λοιπῶν εὐθυμὸς ἦν ὁ κύ-
ριος Καμαρέ, περιγηγηθεὶς χάριν τοῦ ἔμπο-
ρίου τοῦ ἀνὰ πάντα τὸν κόσμον καὶ διη-
γούμενος λίαν εὐαρέστως, παραδόξους ἱ-
στορίας καὶ διάφορα συμβάντα τῆς Ἀμε-
ρικῆς ἢ τῆς Κοχινκίνης.

Οἱ λοιποὶ χρηματισταὶ ἐξεπλήττοντο
λίαν διὰ τὴν προτίμησιν ἣν ἐπεδείκνυνεν ὁ
τραπεζίτης εἰς τοὺς ἡμέτερος διασκεδαστικούς
τούτους κυρίους. Ἀνθρωποειδὲς πλουτίσαντες
ὡς ἐξ ἀπίνης ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ τὸν κα-
τηγόρου ὅτι δὲν ἤξευρε νὰ φανῇ εὐγενής.

Αὐτὸς ὅμως ἠδιαφόρει καὶ ἤρκειτο νὰ
εἶνε εὐτυχής, καθ' ὃν τρόπον αὐτὸς ἐννόει.

Πρὸ τίνος ὅμως δὲν ἦτο εὐτυχής, διότι
αὐτὸς μόνον διὰ τὴν κόρην του ἔζη, τῆς
ὁποίας ἔβλεπε νῦν αἰμάσσουσιν τὴν καρ-
δίαν. Μάτην ἠλπισεν ὅτι ὁ χρόνος ἤθελεν
ἐπουλώσει τῆς ἀγαπητῆς τοῦ κόρης τὰς
πληγὰς· τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐφαίνετο ἀνόη-
τον ὡς πρὸς τὴν Ἀλίκην. Ἐβλεπε δὲ καὶ
αὐτὸς ὅτι ἡ ζωὴ τῶν συναναστροφῶν τοῦ
ἦτο ὁ Ροβέρτος, μετὰ τὴν ἀπώτομον ἀ-
ναχώρησιν τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ἡ ἀνία καὶ
ἡ θλίψις. Ὁ κ. Δορζέρ ὅμως ἀπεσκήληρνε
τὴν καρδίαν του κατὰ τοῦ αἰσθήματος
τούτου τῆς λυπηρᾶς ἀναμνήσεως, διότι
ἦν πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀπὼν εἶχεν ἐκτελέ-
σει αἰσχυρὰν πράξιν. Ἐνίοτε ὅμως τὸν ἐ-
λυπεῖτο καὶ κατηγόρει ἑαυτόν, διότι τὸν
ᾤθησεν εἰς ἔγκλημα διὰ τῆς ἀποτόμου ἀρ-
νήσεώς του.

Ἐχαιρε, διότι δὲν τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν

δικαιοσύνην καὶ ἤχητο νὰ διαφύγῃ τὴν
καταδίωξιν τοῦ Ρώσσου ἐκείνου, πρὸς τὸν
ὁποῖον οὐδόλως συνεπάθει.

Ἡ ὑχαιριστεῖτο δὲ λίαν καὶ διότι ὁ Ἰού-
λιος Βινιερὺ ὑπερησπίζετο τὸν φίλον του,
προσεπάθει δὲ παντοίοις τρόποις νὰ τὸν
ὑποστηρίξῃ παρὰ τῇ Ἀλίκῃ, τὴν ὁποίαν
τῇ ἐπεφύλασεν ὡς σύζυγον κατὰ τὰς πα-
τρικὰς του θεωρίας.

Οἱ φίλοι του, ἡγνόουν τὸ συμβᾶν τοῦ
χρηματοκιβωτίου, ἡ δὲ αἰτία τῆς αἰφνι-
δίας ἀναχωρήσεως τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρ-
νοέλ δὲν τοῖς ἐφαίνετο ἀρκούντως πιθανή,
καὶ ὑπῆρχεν ὑπόνοια ὅτι συνέβη οἰκογε-
νειακὸν τι δρᾶμα. Εἰς τὴν ἐπίρρωσιν δὲ
τῆς ἰδέας ταύτης συνετέλει καὶ ἡ κατὰ
τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἐντελής ἀπο-
σιώπησις τοῦ ὀνόματος τοῦ γραμματεῖος.

Τὴν ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ροβέρτου ἐ-
πελθοῦσαν ψυχρότητα δὲν ἤρκεσαν νὰ ἐξ-
αλείψωσιν αἱ διηγήσεις τοῦ κ. Καμαρέ.

Εἶνε ὅμως ἀληθές ὅτι ἦσαν γνωσταὶ
καὶ ἤρχιζαν πάντοτε στερεοτύπως: *Εἰς*
τὰς Ἰνδίας ἢ: *ὅταν ἦμουν εἰς τὸ Μορ-*
τεβίδειν. Ἀνεκουφίσθησαν λοιπὸν μεγά-
λως πάντες, ἅμα ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ μετα-
βῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν ἵνα πῶσι τὸν
καφέ. Ἡ Ἀλίκη, ὡς πάντοτε, τὸν προ-
σέφερεν ἡ ἰδίᾳ, ἀλλ' ἔσπευσεν εἰς τοῦτο ἵνα
ταχέως ἀπαλλαγῇ τῶν καθήκοντων τῆς.

Οἱ ὅμιλοι εἶχον ἤδη σχηματισθεῖ καὶ
αὐτὴ ἐπεθύμει λίαν ν' ἀπομονωθῇ πρὸς
καιρὸν. Αἱ γυναῖκες ἐκάθοντο περὶ τὴν
θερμάστραν, οἱ ἄνδρες διελέγοντο περὶ πο-
λιτικῆς, καὶ ὁ Βινιερὺ τεταπεινωμένος,
διότι ἐδείχθη τοσοῦτον ἀδέξιος εἰς τὴν
τράπεζαν, ἵστατο μελαγχολικὸς ἀπωτέρω.

Ἀμα εἶδε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ ἐρ-
χομένην πρὸς αὐτὸν ἵνα τῷ δώσῃ τὸν κυ-
θίσκον ἠσθάνθη φρικίαςιν ἐφοβεῖτο μήπως
ἂν ἐπεχειρεῖ νὰ τῆς εἰπῇ ἐπὶ χάριν τινα ὀ-
μιλίαν, ἔλεγεν ἀνοησίαν. Ἀλλὼς ὅμως συ-
νέβη, διότι ἀντὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν θέλῃ
γλυκύτερον τὸν καφέ του, ἤκουσε προ-
φερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Καρνοέλ.

— Ἀλήθεια λοιπὸν δὲν σὰς ἔγραψε;
τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ ταμίας ὠχρίασας ἐψιθύρισεν:

— "Οχι, δεσποινίς... δηλαδή ἀπὸ
τότε ποῦ ἔφυγε.

— Καί... πρὶν νὰ φύγῃ;

— Τὸ ἴδιο βράδι τῆς ἀναχωρήσεώς
του, μοῦ ἀφῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὀ-
λίγας λέξεις ἀποχαιρετισμοῦ.

— Δὲν σὰς εἶπε ποῦ ἐπῆλθαι;

— "Οχι, δεσποινίς. Μοῦ ὑπεσχέθη ὁ-
μως νὰ μοῦ γράψῃ ὀγλήγωρα ἵνα μὲ πλη-
ροφορήσῃ περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ δὲν ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσιν
του. Ἀπέθανε, δὲν εἶν' ἔτσι; ἠρώτησεν
ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς πνιγομένης:

— Νὰ πεθάνῃ! αὐτὸ εἶνε τρομερόν,
ἐψιθύρισεν ὁ Βινιερὺ, σχεδὸν καὶ αὐτὸς
συγκεκινημένος. Δὲν τὸ πιστεύω. Τὴν
προηγούμενην τῆς ἀποφάσεώς του μοῦ
ὠρκίσθη πῶς δὲν θὰ σκοτωθῇ, μοῦ εἶπεν
ὅτι ἡ αὐτοκτονία εἶνε ἀνάνδρεια.

— Ἡ αὐτοκτονία! ἐσκέπτετο λοιπὸν
ν' αὐτοκτονήσῃ!

— Δυστυχώς, ναί. Ἦτο ἀηλιπισμένος. Εἶχε λάβει συνέντευξιν μετ' τὸν κύριον Δορζέρ. . .

— Καὶ τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ σκέπτεται ὅτι ἔμπορεῖ νὰ με νυμφευθῇ. Τὸ ξέυρετε, ἀφοῦ ἦσθε φίλος του. Δὲν σὰς ἔκρυπτε τίποτε. Θὰ σὰς τὰ εἶπεν ὅλα. Μόνον αὐτὸ σὰς εἶπεν ;

— Ὁ Βινιόρὺ ἐδίστασεν. Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη ἀνάκρισις τὸν ἐθορύβει, καὶ ἤρχετο ὅπως τὰν ἀπαλλάξῃ τις τῆς θέσεως ἐκείνης.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ σὰς ὠμίλησε γιὰ 'μέ, ἐπανελάθεν ἡ Ἀλίχη δι' ὕψους σταθεροῦ. Θέλω νὰ μοῦ ἀποκριθῇτε.

— Δεσποινίς, ἐπιθύρισε ὁ δυστυχὴς νέος, με θέτετε εἰς τρομερὰν στενοχωρίαν. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὰς λυπήσω ἂν σὰς εἶπω ὅτι ὁ Ροβέρτος . . .

— Τελειώσατε.

— Ἐπίστευσεν ὅτι ἐπιδοκιμάζετε τὴν ἀρνησιν τοῦ πατρός σας.

— Δηλαδή, ἐπίστευσεν ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον, ὅτι ἐλησμόνησα τὸν ὄρκον μου. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔφυγε χωρὶς νὰ με ξαναῖδῃ ;

— Ὁ Βινιόρὺ κατένευσε.

— Καλλίστα, κύριε, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εἰλικρινεῖάν σας, εἶπεν ἡ Ἀλίχη. Μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη νὰ σὰς ἀποτείνω. Πιστεύετε ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἶνε ὁ αὐτοῦργός τῆς ἀτιμωτικῆς πράξεως διὰ τὴν ὁποίαν τὸν κατηγοροῦν ;

— "Ὁχι, μυριάκις ὄχι, δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ ταμίας, ὁ Ροβέρτος δὲν εἶνε... ἀδύνατον νὰ ᾔηε κλέπτης. Ἄν ἔμενε, κανεὶς δὲν ἤθελε τὸν κατηγορήσει. Ὑπάρχει εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν μυστήριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξηγήσῃ τὸ μέλλον. Θὰ εὑρεθῇ ὁ ἀληθὴς ἔνοχος καὶ τότε . . .

— Θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν ;

— Ἄν θέλω ; διαθέσατέ με ὅπως θέλετε· λογιζομαι εὐτυχής, διότι θὰ σὰς ὑπηρετήσω, καὶ ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθώότης τοῦ φίλου μου.

Ἡ Ἀλίχη προσέβλεπεν ἀτενῶς τὸν Βινιόρὺ. Εἰς τοσοῦτον παθητικὴν ἐξομολόγησιν, τὰ δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ μόλις ἐδυνήθη νὰ τῷ εἴπῃ :

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας. Ἦμην προκατειλημμένη καθ' ὑμῶν. Ἀπὸ σήμερον διὰ μιᾶς λέξεως ἠνώθημεν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Εἴσθε σύμμαχός μου καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε πεποιθήσιν ἐπὶ τῆς συμπαθείας μου.

Ἐπειδὴ δὲ εἶδε πλησιάζοντα τὸν πατέρα της, προσέθηκεν :

— Θὰ τὸ φυλάξετε μυστικόν, δὲν εἶν' ἔτσι ; Τὴν τετάρτην πάλιν θὰ σὰς ξαναῖδῶ. Ἰσως ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ κανὲν νέον καὶ νὰ ζητήσω τὴν γνώμην σας.

— Κατὰ τίνος συνομωτεῖτε λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης προστρίβων τὰς χεῖρας.

Ἦτο καταγοητευμένος ὁ κύριος Δορζέρ βλέπων τὴν κόρην του διαλεγομένην μετ'

οἰκειότητος πρὸς τὸν προοριζόμενον αὐτῇ σύζυγον.

— Ὁ κύριος Μάξιμος Δορζέρ, ἀνήγγειλεν ὑπηρετίης ἐν στολῇ.

Ἡ εἰσοδος τοῦ Μάξιμου εἰς τὴν σιγὴν ταύτην αἰθούσαν προὔξεναι αἰσθησιν, διότι ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ ἀρκετὴν προμήθειαν παρισινής εὐθυμίας καὶ διηγήσεων καὶ ἀποζημιώσιν διὰ τὰς ἐφ' ὀλόκληρον τὴν ἐβδομάδα συνήθεις διαλέξεις.

Τὴν ἐσπέραν ὅμως ἐκείνην τὸν ἐδέχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ, διότι ἡ ἀνία ἦτο μεγαλειτέρα.

Αἱ κυρίαι ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν ἵνα ἐξετάσωσι περιέργως τὸν εὐθυμον τοῦτον νεανίαν, τὸν διερχόμενον τὸν βίον του εἰς κόσμον ἄγνωστον αὐταῖς.

Οἱ δὲ ἄνδρες ἐπλησίασαν ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τῷ χωρὶς ἀνεκδότων τινῶν ἐλαφρῶν.

Καὶ ἡ κυρία Μαρτινὼ ἔτι, ἡ αὐστηρὰ παιδαγωγός, ἐχάρη ὅτε τὸν εἶδεν. Ἡ συνδιάλεξις του τῇ ἤρесе, τὰ ἀστεῖά του τὴν διεσκέδαζον, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν ὑπερέβαινε τὰ ὅρια.

Ἄλλ' οὐδὲ ὁ Βινιόρὺ δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν βοηθήσῃ παρὰ τῇ ἐξადέλφῃ του. Ὁ Μάξιμος, ἦν δι' αὐτὸν τὰ μάλλα ἀναγκαῖος, καὶ ἔχαιρεν ὅτι εἶχε νὰ τῷ διηγηθῇ τὰ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας του.

Ἡ Ἀλίχη ἠγάπα τὸν ἐξαδελφόν της. Καὶ ναὶ μὲν τὴν ἐπειράζε καθ' ὅτε δι' ἀπρεπῶν τινῶν λόγων, ἀλλ' ἐκείνη τῷ ἐσυγχώρει ὅλα ταῦτα, διότι ἤξευρεν ὅτι εἶχε καλὴν καρδίαν. Δι' αὐτὸ, ἄμω εἰσῆλθε, τῷ ἐμειδίασε, καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ἔτι τὸν ὑπεδέχθη εὐμένεστατα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΕΡΡΙΚΟΥ ΠΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια].

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶνε ἡ ἰδίᾳ πάντοτε ἱστορία πλείστων γυναικῶν, ἀναγκασμένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου νὰ ἐκλίπωσιν ἀπὸ τοῦ ὠραίου τοῦ ἔρωτος οὐρανοῦ, ὅπου τοσοῦτον ἀγαπῶσι νὰ περιπλανῶνται. Ἐπίπονος ὑποταγὴ ἐφαίνετο ἐν αὐταῖς, πλὴν ἡ ἐρώσα γυνὴ ἀπεκαλύπτετο ἀνὰ πᾶσαν λέξιν. Προφανῶς ὁ Ἀλβέρτος ἦν τὸ πᾶν διὰ τὴν κυρίαν δὲ Σεράν, ἥτις εἵκοσι καὶ ἑννεαέτις, ζωσα σχεδὸν μεμονωμένη, ζωηρά, ἑνθερμος, εὐρίσκετο ἐν πλήρει τῆς καλλονῆς καὶ τῶν πόθων αὐτῆς ἀναπτύξει.

Ὁ ἔρως ἀμφοτέρων ἠῤῥαζεν ὁσημέραι, ὑποθαλάπμενος ἐκ τῆς ἀποστάσεως, τῆς ἐρημίας, τῶν ἀκρατήτων πόθων καὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

— Ἀτυχὴς Μαρία, μοὶ ἔλεγεν ἐνίοτε ἀπελπισ, δὲν εἶναι θλιβερόν νὰ ἀγαπῶ αὐτὴν τοσοῦτον, νὰ σκέπτομαι ὅτι τὸ ὠ-

χρὸν καὶ χάριεν πρόσωπόν της θὰ μαρνανθῇ μακρὰν μου, ὅτι οἱ μεγάλοι μέλαινες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ θ' ἀπολέσωσι τὴν λάμψιν των καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω ἴσως ἢ παρηλλαγμένην ὑπὸ τοῦ χρόνου ;

Κατὰ παράδοξον συγχυρίαν, αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Μαρίας, προέδιδον ὁμοίαν θλίψιν. Ἐν μιᾷ τούτων περιείχοντο αἱ ἐξῆς φράσεις :

«Φοβοῦμαι σφόδρα, φίλτατέ μοι, μὴ οὐδέποτε ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους, μὴ δὲν ἐπανεύρης τὴν γυναῖκα ἣν ἠράσθης. Ἀπὸ τίνος ὑποφέρω. Νομίζω ὅτι ἡ καρδιά μου ἐνεκρώθη πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα. Πιστεύω ὅτι αὕτη θὰ εἶχεν ἀνάγκη ν' ἐκφυγῇ ἀπὸ τῆς ἀκτίνος ὅπως καὶ πάλιν ἐμψυχωθῇ».

— Τὸ βλέπεις, μοὶ εἶπε τότε ὁ Ἀλβέρτος, καὶ αὕτη λυπεῖται καὶ ἀποθαρρύνεται.

Εἶτα εἰσάγων τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ κόλφῳ του :

— Ἐν τούτοις, ἔχει δίκαιον. Δεσμός ὡς ὁ ἰδικός μας εἶναι μωρία.

— "Α! τῷ εἶπον μετὰ πικρίας, ἰδοὺ καὶ ἄλλος ἐπιπόλαιος ἔρως, ὅστις ἀφίπταται.

Οὐδὲν ὅμως ἐπίστευεν ὅτι ἦν τοῦτο ἀληθές. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία. Τῇ ἔγραψε δὲς, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη καὶ οὕτω ἀπέσχεεν ὀλοτελῶς. Ἄλλ' ὅμως, αἶετοτε τὴν ἀνεπὸλιν καὶ δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σιγὴν της. Ἐνίοτε, κατὰ τὴν ἐσπέραν, ὅτε καθήμενοι ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἀκτῆς, ἐβλέπομεν τὸν ἥλιον δύοντα ἐν νεφέλαις ἐρυθραυγέσι, μοὶ ἔλεγεν :

— Ἐτελείωσεν· εἴμεθα προφανῶς διὰ παντὸς χωρισμένοι καὶ ὅμως ὠνειροπόλησα νὰ ζήσω μετ' αὐτῆς εἰς τινὰ τοῦ κόσμου γωνίαν, εἰς μακρυνὴν τινὰ καὶ εὐδαίμονα ἔρημον.

— "Ὁχι, ἐδῶ, βεβαίως.

— "Ὁ! ὄχι, διότι θὰ εὐχαριστηθῶ, ὡς σύ, ν' ἀφῆσω τὴν φρικώδη αὐτὴν χώραν· ἀλλ' ὠνειροπόλουν χαρίεσσάν τινὰ κατοικίαν βλέπουσαν πανταχόθεν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ὀριζομένην, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ ὑψιτενῶν δένδρων καὶ ἐδάφους πλήρους ἀνθέων, ἀφ' ἐτέρου δέ, ὑπὸ πτηνοκομιῶν ὅπου ἄδουσι καὶ ἔπτανται σπῖνοι καὶ ποικιλανθίδες καὶ τὰ μαγευτικὰ καὶ ὑπερφυσικὰ ἐκεῖνα πτηνὰ μετὰ τὰ πορφύρεα πτερῶματὰ καὶ τοὺς ζωηροὺς αὐτῶν ὀφθαλμούς.

— Ναί, ὄνειρον. . . ἐν Βρασιλίᾳ μεθ' ἐκτὸν ἀνδραπόδων καὶ πεντήκοντα χιλιάδων λιρῶν εἰσοδήματος.

— Ἐχεις δίκαιον, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀλβέρτος, τὰ πάντα γίνονται ἀναμφιβόλως διὰ τὸ καλὸν μας.

Ἡ πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Σεράν κλίσις του μετ' ἀνησύχῃ σφόδρα. Ἄν καὶ προσπαθῶν νὰ λησμονήσῃ τὴν Μαρίαν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐν τούτοις ἔπαυεν ἀναπολῶν αὐτήν. Ὁ Ἀλβέρτος πρὸ μικροῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Ἦν ἡδὴ ἀνὴρ. Μεγάλῃ ἠθικῇ τε καὶ φυσικῇ μεταβολῇ ἐξετελέσθη ἐν αὐτῷ. Σὺν τῇ ἡλικίᾳ, ἀπώλεσε καὶ τὸ χα-